

ge alvorlige sygdomme. Slet ingen tvivl om det. Når jeg i det fremsatte forslag ikke har skrevet det ind i lovparagrafferne, skyldes det, at det i praksis er ganske vanskeligt at afgrænse. Jeg synes faktisk, at fru Lene Garsdal var den, der gav det bedste svar, for fru Lene Garsdal var inde på, at man ikke bare kan tillade fri forskning.

Der blev fremhævet to elementer, nemlig forskning for at kunne forstå stamcellerne og forskning med henblik på at imødegå alvorlige sygdomme. Min pointe er blot, at hvis man ønsker at fremme en forskning, som potentielt kan sikre behandling af alvorlige sygdomme, må man jo starte et sted og bl.a. starte med at få en fornemmelse af, hvad det egentlig er for nogle mursten, vi har at gøre med her. Er det en forskning i alvorlige sygdomme? Nej, det er en slags grundforskning, som er drevet af en intention om at forstå noget mere med henblik på engang at kunne gøre noget.

Det er ganske vanskeligt at afgrænse, og det lader sig næppe gøre at formulere en positivliste af sygdomme, som er forskningsrelevante, alene fordi den liste på grund af den almindelige udvikling ville være forældet allerede samme dag, den blev skrevet. Men jeg vil gerne signalere, at det, der er motivet bag, at regeringens afvejning mellem disse to beskyttelsesinteresser er faldet ud, som tilfældet er, er naturligvis det potentielle, der kan gemme sig i at kunne forstå og behandle alvorlige sygdomme.

Hvis vi under det videre udvalgsarbejde kan finde en form, hvor dette synspunkt fremhæves, så det også bliver en guideline for de videnskabetiske komiteer, som altså skal godkende projekterne ét for ét, så for min skyld ingen alarm. Det synes jeg kunne være fornuftigt, når man bare forstår, at det kan være vanskeligt at afgrænse det i meget præcise juridiske termer. Men at veje det ind som noget, man skal lægge vægt på, eller et lod, man skal tage med på vægten, når man i det videnskabetiske komitéssystem afvejer, om man skal give en tilladelse til forskning eller ej, synes jeg kunne være formåls-tjenligt.

Kl. 17.00

Jeg tror, at de fleste andre spørgsmål, der har været bragt frem om 6-dages-frist m.v., er blevet besvaret af den kreds af engagerede ordførere, som jeg tidligere har komplimenteret, så det er der ingen grund til at gentage her. Jeg skal derfor blot afslutningsvis takke for den store opbakning til intentionen bag forslaget, og jeg vil også gerne takke ordførerne for en accept af den af-

grænsning af lovgivningen, jeg har lagt op til ved at bede Folketinget i indeværende samling forholde sig snævert til spørgsmålet om forskning på embryonale stamceller, mens alle andre spørgsmål, der knytter sig til lovgivningen om kunstig befrugtning, håndteres i næste samling.

Jeg synes, det er en fornuftig afgrænsning, og jeg er glad for, at alle har lagt op til at respektere den. Det sikrer kvalitet i lovgivningsarbejdet, og det sikrer også, at vi i det videre udvalgsarbejde kan bruge kræfterne på at håndtere de udestående spørgsmål uden risiko for, at allehånde andre interessante spørgsmål i relation til lov om kunstig befrugtning popper op.

Tak for det og naturligvis også et tilsagn fra min side om at bistå Sundhedsudvalget positivt i det videre lovgivningsarbejde.

(Kort bemærkning).

Tove Videbæk (KRF):

Ministeren tolker mine udtalelser, som om jeg har gengivet noget om regeringens holdninger, som ikke er korrekt, så med fare for at blive beskyldt for ikke at citere korrekt vil jeg læse det, der står på side 8 i bemærkningerne. Der står:

»Når en konkret behandlingsmæssig anvendelse måtte komme tættere på, vil kernetransplantation måske skulle overvejes, bl.a. fordi det kan vise sig at være en vigtig forudsætning for at fremstille celler, som patientens organisme ikke afstøder.« Og for ikke at læse det hele, står der til sidst: »... ligesom en revurdering af Bioetikkonventionens anvendelse skal finde sted.«

Hvorfor har ministeren overhovedet taget det punkt med, hvis man ikke har tænkt sig, at det er noget, der kommer til at ske i virkeligheden? Hvis det er noget, som overhovedet ikke har noget med realiteternes verden at gøre, hvorfor i alverden skaber man så uro og usikkerhed ved at tage det med?

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Med tanke på den uro, jeg fornemmer stråler ud fra fru Tove Videbæk, tager jeg det måske fortrydeligt op, men jeg vil gerne prøve at forklare intentionen.

Intentionen er – det fremgår, hvis man læser side 7 og side 8 i sammenhæng – at der er forskellige muligheder, hvormed man kan skabe disse embryoner, og ud fra en samlet afvejning ender regeringen med at mene og fastslå som et forslag til lovgivning, at alene embryonale stam-